

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 566/2018-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. októbra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti TOMEGAS SK, s. r. o., Palárikova 2773, Čadca, zastúpenej spoločnosťou JUDr. Bohuslav MAJCHRÁK, advokát, spol. s r. o., Fraňa Kráľa 2080, Čadca, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Bohuslav Majchrák, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 Co 216/2017 z 31. januára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti TOMEGAS SK, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. mája 2018 doručená sťažnosť spoločnosti TOMEGAS SK, s. r. o., Palárikova 2773,

Čadca (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 216/2017 z 31. januára 2018 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 9 C 56/2016-132 z 13. júla 2017 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“) zaviazal sťažovateľku ako žalovanú k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 220,10 € z titulu náhrady spôsobenej škody spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 220,10 € od 30. júna 2016 do zaplatenia, a to všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň okresný súd predmetným rozsudkom priznal žalobcovi proti sťažovateľke ako žalovanej nárok na náhradu trov konania.

3. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 6 Co 216/2017 z 31. januára 2018 tak, že rozsudok okresného súdu, stotožniac sa s jeho skutkovými a právnymi závermi, podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“ alebo „Civilný sporový poriadok“) potvrdil ako vecne správny a zároveň rozhodol o trovách odvolacieho konania tak, že sťažovateľke ako žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi nepriznal.

4. Sťažovateľka v sťažnosti uvádza: „... *Krajský súd v Žiline a rovnako tak Okresný súd Ružomberok nepostupovali pri rozhodnutí veci správne a spravodlivo a v súlade s ústavnými a zákonnými princípmi a normami, teda zákonne, čoho dôsledkom je stav, kedy zásadným a ústavne neudržateľným spôsobom vo viacerých ohľadoch porušili naše právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivý proces, z dôvodov, že:*

A) nás ako žalovanú stranu sporu zaviazali na zaplatenie škody, hoci sme neboli a nie sme pasívne legitimovaní (zodpovední) za tento následok a teda i pre súdne konanie (!), čo je neprípustné a neakceptovateľné,

B) súdy odobrili bezprecedentnú situáciu, keď vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku konali o nároku vyššom a v dôsledku čoho tak priznali žalobcovi viac, než čoho sa domáhal, čím porušili nielen normy C.s.p., ale aj akékoľvek princípy sporových konaní,

C) odmietli vykonať jediné možné a rozhodujúce dôkazné prostriedky, keďže nás nesprávne považovali za pasívne legitimovaný subjekt, na preukázanie tohto nášho skutkového tvrdenia (popretia toho, čo vlastne ani sám žalobca v žalobe neuvádzal a dospel k tomu súd), že náklady na opravu vozidla vykonanej servisom Hatiar, s.r.o. nezodpovedá skutočnej škode, a nemali potom problém vyhlásiť, že sme v tomto smere a pri danom tvrdení neuniesli dôkazné bremeno,

D) popreli účel a podstatu inštitútu náhrady škody, keďže zabezpečili žalobcovi i plnenie na náhradu škodu, ktorá mu nepatrila, pretože nešlo o skutočnú škodu.“

5. Sťažovateľka porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu v podanej sťažnosti odôvodňuje v zásade tým, „že súd prvej inštancie (Okresný súd Ružomberok), ako aj odvolací súd (Krajský súd v Žiline), konali nesprávne, v rozpore so zákonom, princípmi sporového konania (spravodlivého), neprímerane a neprípustné počas celého konania zvýhodňovali spotrebiteľa a doslova zaňho konali, odmietli vykonať kľúčové dôkazy a neurobili všetko pre spravodlivý výsledok ale práve naopak, robili všetko pre výsledok v prospech žalobcu, čím vo viacerých ohľadoch porušili podľa nás naše právo na spravodlivý (nestranný) súdny (civilný) proces.“

6. S odkazom na prezentovanú argumentáciu sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil:

„1. Základné práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/216/2017 zo dňa 31.01.2018 porušené boli.

2. Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6Co/216/2017 zo dňa 31.01.2018 zrušuje a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Žiline je povinný uhradiť sťažovateľke trovy konania pred Ústavným súdom SR na účet ich právneho zástupcu JUDr. Bohuslav MAJCHRÁK, advokát, spol. s r.o. so sídlom v Novej Bystrici 850, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

7. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Sťažovateľka sťažnosťou doručenou ústavnému súdu namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

12. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k obom označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

13. Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 1/03, I. ÚS 226/03).

14. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/00).

15. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného

orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

16. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s právnym názorom krajského súdu, ktorý sa stotožnil so závermi okresného súdu vyjadrenými v rozsudku č. k. 9 C 56/2016-132 z 13. júla 2017.

17.1 V danom prípade je nevyhnuté uviesť, že aj keď sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy môže smerovať len proti rozhodnutiu všeobecného súdu, ktorý v danej veci rozhodoval na poslednom stupni, preskúmanie namietaného porušenia označených práv sťažovateľky predpokladá posúdenie celého konania pred všeobecnými súdmi. V danej veci je táto požiadavka významná aj z toho hľadiska, že krajský súd, ktorý namietaným rozsudkom rozhodoval o odvolaní proti rozsudku okresného súdu, sa s uvedeným rozsudkom v prevažnej miere stotožnil. V tejto súvislosti je preto namieste poukázať na ustálenú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (porovnaj II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

17.2 Vzhľadom na to, že sťažovateľka spolu so sťažnosťou nepredložila ústavnému súdu rozsudok okresného súdu, ústavný súd v súvislosti s posúdením rozsudku okresného súdu vychádzal len zo skutkových a právnych záverov, na podklade ktorých okresný súd vo veci rozhodol, zhrnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu.

18. Sťažovateľka v podanej sťažnosti namieta, že okresný súd svojím rozsudkom a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a následne aj krajský súd, ktorý uvedený rozsudok okresného súdu potvrdil, porušili ňou označené práva (bod 1 odôvodnenia), a to

najmä tým, že ju zaviazali k povinnosti zaplatiť žalobcovi ním uplatnený nárok na náhradu škody napriek tomu, že v danom súdnom konaní nebola vecne pasívne legitimovaným subjektom; že odmietli vykonať ňou navrhovaný dôkaz; ako aj tým, že žalobcovi priznali nárok na náhradu škody vo väčšom rozsahu, než mu v skutočnosti vznikla, a zároveň vo väčšom rozsahu, než v akom si ju žalobca podľa názoru sťažovateľky uplatnil na súde.

19. Okresný súd vo svojom rozsudku, ktorým zaviazal sťažovateľku k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 220,10 € z titulu náhrady spôsobenej škody spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 220,10 € od 30. júna 2016 do zaplatenia, v relevantnej časti odôvodnenia uvádza:

«... spoločnosť HATIAR s.r.o. Zvolen žalobcovi dňa 17.12.2013 namontovala žalobcovi do jeho motorového vozidla zn. Škoda Octavia č. karosérie TMBGL210732718351 plynové zariadenie LPG - BRC v hodnote 1.100,00 Eur. Dňa 15.09.2015 po natankovaní LPG na čerpacej stanici BENZINOL v Ružomberku prestalo vozidlo riadne fungovať. Po telefonáte so spoločnosťou HATIAR s.r.o. Zvolen servisný technik žalobcovi oznámil, že sa jedná o vadný plyn. K oprave vozidla došlo dňa 05.10.2015 spoločnosťou HATIAR s.r.o., Zvolen. Za túto opravu žalobca dňa 05.12.2015 zaplatil uvedenej spoločnosti sumu 667,00 Eur, o čom svedčí pokladničný doklad č. 8/498. Na základe náhrady škody uplatnenej žalobcom u žalovaného, žalovaný uhradil žalobcovi sumu len sumu 446,90 Eur, s odôvodením, že nárok žalobcu uznal len čiastočne, s prihliadnutím na vek plynového zariadenia LPG a rozsah vykonanej opravy, ktorú žalovaný považoval za dôvodnú vo vzťahu ku skutočnostiam preukázaným pri likvidácii škôd iných poškodených. Podľa názoru žalovaného v ostatnom rozsah vykonanej opravy nezodpovedal potrebe odstránenia poruchy motorového vozidla vyvolanej použitím nekvalitného tovaru, keď zároveň bola zohľadnená aj amortizácia vozidla. Tento skutkový stav medzi sporovými stranami nebol sporný...»

Okresný súd dospel k záveru, že pasívna legitimácia žalovaného v tomto konaní vyplýva z ust. § 1 a § 2 zákona č. 294/1999 Z. z., keď vzhľadom na predmet činnosti žalovaného zapísaný v obchodnom registri (veľkoobchod s pevnými, kvapalnými a plynými palivami a súvisiacimi produktmi) je ho možné považovať za výrobcu. Námietka žalovaného o absencii jeho pasívnej vecnej legitimácie v tomto spore zostala iba v rovine ničím

nepreukázaných tvrdení. Žalovaný prevzal žalobu s prílohami dňa 29.06.2016, vyjadrenie k žalobe podal dňa 18.07.2016, v ktorom vyjadrení namietal pasívnu vecnú legitimitáciu dôvodiac tým, „že žalobca natankoval LPG na čerpacej stanici BENZINOL SLOVAKIA a v ten istý deň sa na motorovom vozidle prejavila porucha zariadenia LPG. So svojou požiadavkou o uspokojenie nároku na náhradu škody sa neobrátil žalobca na spoločnosť BENZINOL SLOVAKIA ako predajcu ale na žalovaného, pričom tento postup bol možný len vo vzťahu k ich dohode so spoločnosťou BENZINOL SLOVAKIA s.r.o. ako obchodnému partnerovi a pre účely možného čo najrýchlejšieho riešenia oprávnených nárokov zákazníkov-spotrebiteľov. Vec riešili dňa 18.10.2015 a následne vo vzťahu k predloženej dokumentácii čiastočne uznali nárok žalobcu na náhradu škody čo do výšky 446,90 Eur a túto mu aj uhradili. Vo vyjadrení zo dňa 18.10.2015 poukázali na skutočnosť, že vzhľadom na vek vozidla, vek plynového zariadenia a na rozsah vykonanej opravy považujú škodu na rámec sumy 446,90 Eur za nedôvodnú, (č.l. 29 spisu)“. Na toto svoje tvrdenie však žalovaný nenavrhol vykonať žiadny dôkaz...

Žalovaný tiež vo svojom vyjadrení po vydaní zrušujúceho uznesenia Krajským súdom v Žiline dôvodil, že nie je pasívne vecne legitimovaný v tomto spore z dôvodu, že výška škody nedosahuje sumu 663,87 Eur, na ktorú skutočnosť žiadal vykonať znalecké dokazovanie. Okresný súd postupujúc podľa § 185 ods.1 CSP však rozhodol o nevykonaní tohto dôkazu, keď mal za to, že v danom štádiu konania sa jedná o nehospodárny dôkaz a žalovanému nič nebránilo predložiť v konaní súkromný znalecký posudok podľa § 209 CSP...

Vo vzťahu k pasívnej vecnej legitimitácii žalovaný ďalej tvrdil, že o tom, že výška škody nedosahuje sumu 663,87 Eur, svedčí skutočnosť, že žalovaný pôvodne žaloval sumu 653,10 Eur. K tejto jeho argumentácii okresný súd uviedol, že uznesením Okresného súdu Ružomberok č.k. 9C/56/2016-7 zo dňa 27.04.2016 súd vyzval žalobcu na odstránenie väd podania a poukázal na v tom čase platné ustanovenia § 43 ods.1, 42 ods. 2, 3 a § 79 ods.1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku. Vady podania žalobca odstránil podaním zo dňa 23.05.2016 tak, že žiadal zaviazat' žalovaného na zaplatenie 220,10 Eur ako rozdiel medzi škodou vo výške 667,00 Eur a úhradou vykonanou žalovaným vo výške 446,90 Eur. Skutočná škoda teda podľa tvrdenia žalobcu a nim predložených dôkazov predstavovala

sumu 667,00 Eur. Nakoľko k zmene žaloby došlo pred jej doručením žalovanému, o zvyšku pôvodne žalovanej sumy súd nerozhodoval (analogicky § 145 ods. 3 CSP)...

Pokiaľ sa týka výšky škody, žalovaný netvrdil a ani neuplatnil prostriedky procesnej obrany, ktorými by preukázal dôvodnosť zníženia náhrady uplatnenej škody o žalovanú sumu, teda z čoho vychádzal pri stanovení amortizácie vozidla, zariadenia LPG a posudzovaní dôvodnosti opravy. Svojej zodpovednosti za nemôže zbaviť tým, že s Čerpacou stanicou uzatvorí, ako uviedol právny zástupca žalovaného, „ústnu dohodu“ o tom, že nárok na náhradu škody bude žalovaným nahradený iba do výšky, ktorú spoločnosť žalovaného uzná za dôvodnú a oprávnenú, nakoľko takéto dojednanie je v rozpore s ust. § 420 a § 442 Občianskeho zákonníka, ako aj zákona o ochrane spotrebiteľa a tiež aj ust. § 6 ods. 2 zákona č. 294/1999 Z. z. citovaného v napadnutom rozhodnutí...

Žalovaný tvrdenia žalobcu prezentované v konaní ničím nevyvrátil a neuniesol dôkazné bremeno čo do popretia výšky škody uplatnenej žalobou, v dôsledku čoho súd žalobe žalobcu vyhovel. Nariadenie žalobcom navrhovaného dôkazu (znaleckého dokazovania) v danom štádiu konania (na poslednom pojednávaní pred skončením dokazovania) už aj vzhľadom k uplatnenej výške škody, okresný súd nepovažoval za hospodárne. Už pred prvým pojednávaním mal totiž žalovaný k dispozícii všetky doklady (ktoré mu žalobca doručil jednak pri uplatnení nároku a následne mu boli doručené spolu so žalobou) na to, aby zabezpečil aspoň odborné vyjadrenie. Z ust. § 153 ods. 1,2 CSP vyplýva, že strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť najmä, ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Táto sudcovská koncentrácia konania neplatí len vo vzťahu k žalobcovi ako spotrebiteľovi (§ 296, § 295 CSP), nie však vo vzťahu k žalovanému, ktorý je navyše v konaní zastúpený advokátom.»

20. Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol:

«... Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalobca sa žalobou podanou na Okresný súd Ružomberok dňa 12.04.2016 domáhal, aby súd vydal rozsudok, ktorým uloží žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 653,10 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z uvedenej sumy od podania žaloby (t.j. od 12.04.2016) do zaplatenia. Súčasne žiadal, aby súd uložil žalovanému nahradiť mu trovy, ktoré mu v súvislosti s týmto konaním vzniknú (č.l. 1 až 4 spisu). Na základe výzvy súdu učinenej v súlade s ust. § 43 ods. 2 O.s.p., (ktorá neobsahovala žiadne hmotnoprávne poučenie - poznámka odvolacieho súdu), žalobca podaním označeným ako „doplnenie návrhu“ zo dňa 23.05.2016 oznámil súdu, že žiada, aby súd zaviazal žalovaného (označeného ako odporca) zaplatiť mu sumu 220,10 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z uvedenej sumy od podania žaloby (označenej ako návrh) na súd do zaplatenia. Dňa 29.06.2016 súd doručil žalobu a jej doplnenie žalovanému (č.l. 22 spisu). Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ktorého okamžitá aplikabilita nastala uvedeným dňom, a teda ustanovenia tohto zákona sa použijú aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia tejto účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, však zostali zachované (§ 470 ods. 1 a 2 CSP). Obsahom podania zo dňa 23.05.2016 bolo teda čiastočné späťvzatie žaloby žalobcom pre sumu 433,00 Eur s úrokom z omeškania z uvedenej sumy vo výške 5,05 % od 12.04.2016 do zaplatenia. Pokiaľ však okresný súd do 30.06.2016 nerozhodol o zastavení konania v predmetnej časti postupom podľa § 96 ods. 1 O.s.p. a následne konal už len o zvyšku nároku uplatneného žalobou po jeho čiastočnom späťvzatí v zmysle žalobcu zo dňa 23.05.2016, jeho postup plne zodpovedal ust. § 145 ods. 3 CSP, na čo poukázal odvolací súd už v bode 9. svojho predchádzajúceho rozhodnutia. Z uvedeného zákonného ustanovenia totiž vyplýva, že ak je žaloba vzatá späť sčasti pred jej doručením žalovanému, koná súd o zvyšku nároku bez rozhodovania o zastavení konania v tejto časti. Predmetom tohto konania bola teda suma 220,10 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z uvedenej sumy od podania žaloby na súd (t.j. od 12.04.2016) do zaplatenia. Na tomto závere nič nemení ani zrejma nesprávnosť v označení predmetu konania v predchádzajúcom rozhodnutí okresného súdu (rozsudok Okresného súdu Ružomberok č.k. 9C/56/2016-52 zo dňa 20.10.2016)...

Odvolací súd zdôrazňuje, že z písomných podaní, listinných dôkazov i prednesov žalobcu na pojednávaní jednoznačne vyplýva, že škoda, ktorá mu vznikla výrobkom (plynom LPG), predstavovala celkovú sumu 667,00 Eur. Tomu nasvedčuje aj doplnenie návrhu žalobcu zo dňa 23.05.2016 (č.l. 11 spisu), ako aj pokladničný doklad vystavený spoločnosťou HATIAR, s.r.o. dňa 05.10.2015 (č.l. 16 spisu). Pokiaľ sa teda žalobca žalobou zo dňa 12.04.2016 domáhal voči žalovanému pôvodne zaplatenia sumy 653,10 Eur s príslušenstvom, jednalo sa o zrejmu nesprávnosť, čo vyplýva i z obsahu jeho doplneného návrhu a taktiež z prednesu na pojednávaní. Aj v prípade, ak by sa žalobca vedome domáhal voči žalovanému náhrady škody v čiastke nižšej, než ako to vyplýva z listinných dôkazov pripojených k žalobe, jedná sa o dispozičné právo žalobcu, ktorý si neuplatnil voči žalovanému náhradu škody v plnej výške. Navyiac v podaní zo dňa 23.05.2016 žalobca nezobral sčasti žalobu späť pre konkrétnu čiastku, ale upravil žalobný petit tak, že žiadal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 220,10 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z uvedenej sumy od podania návrhu na súd. Akákoľvek ďalšia argumentácia žalobcu vo vzťahu k nároku uplatnenému žalobou nie je dôvodná. Vyššie uvedená čiastka s príslušenstvom bola predmetom tohto konania, o ktorom súd rozhodoval...

Žalobca v tomto konaní preukázal listinnými dôkazmi, že mu vznikla škoda spôsobená vadným výrobkom (plynom LPG) na jeho osobnom motorovom vozidle a táto zjavne presiahla čiastku 663,87 Eur. Za popísaného skutkového stavu nemôže byť ani dôvodnou námietka žalovaného o absencii jeho pasívnej vecnej legitímácie v spore. Okresný súd preto správne s poukazom na ust. § 1 a § 2 zákona č. 294/1999 Z. z. citovaných v napadnutom rozhodnutí uzavrel, že žalovaný je pasívne vecne legitimovaný v tomto spore. Akákoľvek argumentácia o neexistencii právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným preto neobstojí...

Vo vzťahu k námietke žalobcu o nevykonaní ním navrhnutých dôkazov súdom prvej inštancie, odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu. Navyše, pri zistenom skutkovom stave by bolo vykonanie akéhokoľvek dôkazu v rozpore s princípom hospodárnosti konania. Postup súdu prvej inštancie pri vyhodnocovaní dôkaznej situácie bol správny. Je zjavné, že žalobca

predložil do spisu dôkazy, z ktorých vyplývala výška škody, ktorej časť si uplatnil voči žalovanému žalobou v tomto súdnom konaní. Žalovaný v konaní namietal jednak absenciu svojej pasívnej vecnej legitímácie vo veci, ako aj výšku nároku uplatnenú žalobcom v konaní. V posudzovanej veci bol rozhodujúcim nedostatok skutkových tvrdení a následne aj neunesenie dôkazného bremena žalovaným, pokiaľ ide o jeho spochybnovanie nároku žalobcu uplatneného žalobou. V súdnej veci žalovaný navrhol vykonať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Ako už odvolací súd uviedol vyššie, na popretie skutkových tvrdení sa kladú určité kvalitatívne nároky. Za podmienok uvedených v § 151 ods. 2 CSP musí totiž popierajúca strana uviesť vlastné tvrdenia, ktorými popiera nárok žalobcu uplatnený žalobou. Aj popretie skutkových tvrdení žalovaným musí byť substancované. Len dostatočná argumentácia žalovaného prezentovaná v rámci jeho obrany v spore, môže byť podkladom pre rozhodnutie súdu o vykonaní dôkazného prostriedku, ktorým má byť jeho argumentácia v konaní preukázaná. Navyiac žalobcovi nič nebránilo, aby si v priebehu takmer rok trvajúceho súdneho sporu predložil súdu dôkaz, ktorým by poprel výšku nároku žalobcu uplatneného žalobou.»

21. Ústavný súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.“

22. Z uvedeného odôvodnenia rozsudku okresného súdu je zrejmé, že tento na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že sťažovateľka je pasívne vecne legitimovaným subjektom v predmetnom súdnom konaní a že v danom prípade boli splnené zákonom predpokladané podmienky na to, aby žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel. Okresný súd zároveň v odôvodnení svojho rozsudku ústavným súdom akceptovateľným spôsobom odôvodnil, prečo sťažovateľku považoval v danom súdnom konaní za pasívne vecne legitimovaný subjekt, prečo odmietol návrh sťažovateľky na doplnenie dokazovania, ako aj to, z čoho vychádzal pri posudzovaní oprávnenosti a odôvodnenosti nároku žalobcu na náhradu škody proti sťažovateľke, čím poskytol odpoveď na všetky tie otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam a dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

23. Ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu (v spojení so skutkovými a právnymi závermi, na podklade ktorých okresný súd vo veci rozhodol, zhrnutými v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu), pričom nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup krajského súdu nemajúci oporu v zákone. Ústavný súd sa v celom rozsahu stotožnil so závermi krajského súdu, ktorý sa s rozsudkom okresného súdu stotožnil a zároveň sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vyčerpávajúcim spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľky uvedenými v odvolaní, týkajúcimi sa nedostatku vecnej pasívnej legitimácie sťažovateľky, odmietnutia návrhu sťažovateľky na vykonanie dokazovania okresným súdom a rozsahu a dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku na náhradu škody proti sťažovateľke, v nadväznosti na čo ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu, ktorým krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu, napĺňa atribúty ústavne udržateľného odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

24. S poukazom na uvedené ústavný súd dodáva, že skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu v jeho napadnutom uznesení nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu

stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

25. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

26. Nad rámec ústavný súd považuje za vhodné poukázať aj na skutočnosť, že sťažovateľka sa uchádzala o ústavnú ochranu svojich práv sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v právnej veci, ktorej predmetom je suma 220,10 € s príslušenstvom. Z tohto hľadiska ide nepochybne o právnu vec, ktorú možno označiť ako bagateľnú. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na § 422 ods. 1 písm. a) CSP, z ktorého vyplýva neprípustnosť dovolania, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada (obdobné ustanovenie obsahoval aj Občiansky súdny poriadok v prvej vete § 238 ods. 5, podľa ktorej dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy). Za okolností, keď Civilný sporový poriadok (obdobne ako predtým Občiansky súdny poriadok) vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, je proti logike pripustiť, aby porovnateľná vec bola predmetom ústavného prieskumu. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takýchto veciach prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré by mohli mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv (m. m. IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 94/2014, III. ÚS 529/2014, II. ÚS 468/2015, II. ÚS 357/2015), resp. v prípadoch, ak pôjde o takú intenzitu zásahu, ktorá kolide s podstatou a zmyslom základných práv a slobôd (pozri nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1996/13, bod 27). Uvedené skutočnosti by preto umožňovali ústavnému súdu odmietnuť sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú aj bez jej vecného prieskumu.

27. Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky nastolenými v sťažnosti (priznanie náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. októbra 2018